

ELIŠKA
MELUŠOVÁ

LADOVÁ
KRÁLOVNÁ

III MAME RADI BESTSELLERY
MAXIM

ELIŠKA
MELUŠOVÁ

LÁDOVÁ
KRÁLOVNÁ

Copyright © Eliška Melušová 2024
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN 978-80-8282-038-9

*Venujem starej mame Sonji,
ktorá ma naučila, že niet takej prekážky, ktorú by nešlo zdolať.
Veď aj tvrdý ľad sa roztápa pod lúčmi slnka.*

Prológ

Marec, 1808

Noc pokročila, a tak ako chudobné londýnske štvrte, aj bohatú oblasť rozrastajúcich sa rezidencií šľachty v Mayfair zahalila tma. Vonku nebolo počuť nič, len piskot uháňajúceho vetra, ktorý pomaly ustupoval blížiacej sa jari. Za pracovným stolom jedného z domov sedel Joshua Salinas, markíz z Montagu, ktorý prerývane dýchal a srdce mu bilo na poplach. Úsmev mu striedali chmáry pri pomyslení, na aké bláznovstvo sa to odhodlal. Dohodu o svojom nastávajúcom manželstve držal v rukách ako vzácny poklad, vediac, že skutočný víchor v podobe jeho brata ešte len nastane.

„Počuješ to, Zeus?“ smerovali jeho slová írskemu vlkodavovi, ležiace-mu pri pánových nohách, či lepšie povedané pri nenávidenej konštrukcii kresla na kolesách, v ktorom sedel.

„To je ticho pred búrkou,“ dokončil a mal pravdu. Ani nie o pár minút sa niesli halou domu hlučné kroky mocnej Noahovej postavy.

„Tri, dva, jedna...“ počítala jeho myseľ a on sa neubránil úsmevu, keď sa v tej chvíli otvorili dvere do pracovne a jeho brat ich vyplnil v celej svojej výške. Noah prešiel bez pozdravu k pultu s tvrdým alkoholom, ktorý si nalial do pohára a vypil na jeden hlt. Bol taký nervózny, že páľavu, ktorá mu prešla hrdlom, ani necítil, len potriasol hlavou. Potom si sadol do kresla oproti bratovi a čakal. Napätie v jeho tvári bolo viditeľné ako mesiac za jasnej noci. Obaja na seba hodnú chvíľu hľadeli, ale Joshua presne vedel, čo sa odohráva v jeho vnútri, ako aj to, že sa to o chvíľu dozvie.

„Povedz, že to nie je pravda!“ zneli jeho prvé slová.

„Nemôžem potvrdiť pravdu či vyvrátiť lož, keď neviem o čom rozprávaš.“

„Braček,“ pokračoval tichým, no hrozivým tónom, „nervy mám na prasknutie, preto ma nenúť pýtať sa znova a len mi povedz, či je pravda to, čo sa šepká vo White's klube.“

„Jediné, čo počujem, je tvoja pečeň kričiaca o pomoc po toľkom alkohole, no ak sa pýtaš na sobáš, potom áno, budem sa ženit.“

„Tomu neverím!“ zrúkol a vyskočil na rovné nohy. „Zatemnil sa ti rozum? Veď sa pozri, ako si kvôli tým ľuďom dopadol!“ ukazoval na jeho kreslo s kolesami.

„Ďakujem za pripomienku, no rozhodnutie nezmením.“

„Odpusť, vieš, že som to tak nemyslel,“ zháčil sa, keď pobadal smútok v bratovej tvári a zamyslený si prešiel rukou po niekoľkodňovom strnisku na tvári.

„Len sa to snažím pochopiť,“ pokračoval. „Som rád, že sa chceš oženiť. Napokon, už aj bolo na čase. Zaslúžiš si oddanú a láskyplnú ženu a v Anglicku ich je predsa toľko... tak prečo Francúzsko? Prečo žena z národa, ktorý nenávidíme?!“

„To ty ho nenávidíš. Kolkokrát ti mám opakovať, že k tej nehode mohlo dôjsť kdekoľvek a nemuselo to byť práve vo Francúzsku. Čo ak by sa mi to stalo tu doma? Nenávidel by si snáď aj našich predkov? Nechcem stráviť zvyšok svojich dní v ľútosti či hneve tak ako ty.“

„Obaja sme vtedy veľa stratili, zabudol si?“

„Ako by som mohol? Hrmot kolies tohto kresla mi to pripomína deň i noc. Vždy, keď mám chuť sa v záhrade rozbehnúť za Zeusom, keď ráno otvorím oči a chcem vstať či sa obliecť, mi tieto nohy nedajú zabudnúť. Pochop, že moja budúcnosť je jasná, kým ty tú svoju len hlúpo márneš. Nezabúdaj, že nemám deti, si môj dedič a...“

„Mlč! Nebudem počúvať, ako sa pochovávaš! Máš toho najlepšieho lekára. Som si istý, že...“

„Aj ja som si istý,“ skočil mu do reči a zadíval sa na palicu z čierneho ebenového dreva so zlatou rukoväťou, opretú o pracovný stôl.

„Len jediný raz sa mi o ňu podarilo oprieť a postaviť, tak sa netvárame, že sa môj stav zlepšuje. Napriek tomu mám šancu byť ešte na krátku chvíľu šťastný a neprajem si viac, než aby si sa radoval spolu so mnou.“

„Ja sa chcem. Skutočne. Nejde mi však do hlavy, čo za žena pristane k sobášu s... s...“

„Pokojne to dokonči. K sobášu s chorým mužom, s mužom, s ktorým nebude mať deti a ktorý ju skôr či neskôr spraví vdovou.“ Noah neodpovedal, len súhlasne prikývol.

„Som si istý, že je v tom nejaký háčik, a prisahám, že naň prídem a ukážem ti jej pravú tvár.“

„Keby aj, nemám toľko času, aby som sa nad tým zamýšľal, a jej brata som musel doslova uprosiť, aby na náš zväzok pristúpil. Neuveríš, ale hľadal jej muža v zreých rokoch.“

„Je snáď stará? Alebo škaredá?“

„Ani jedno z toho.“

„Potom je chudobná!“

„Nie, peňazí má minimálne toľko čo my.“

„Ako to môžeš vedieť? Nepoznáš ju a nikdy si ju nevidel.“

„Nie tak úplne. Je niečo, čo som ti nepovedal.“

„Bože, koľko prekvapení dnes ešte zažijem?“ Noah si hlasito odľúkol, prehrabol si vlasy, doplnil pohár s alkoholom a opäť sa posadil do kresla.

„Dobre, som pripravený, poď do mňa.“

„Nie sme v ringu, ty blázon.“

Usmial sa pri spomienke na to, ako s bratom kedysi súperili. Noah vedel, kam smerujú jeho myšlienky a nenávidel sa omnoho viac. Ešte pred rokom bol jeho brat rovnako statný ako on, možno aj o čosi viac. Svoje mohutné postavy zdedili po otcovi. Obaja boli vysokí a driečni, no kým jeho košele napínali šlachy, telo jeho brata postupne chradlo, aj keď mu služobníctvo denne pomáhalo s cvičením podľa odporúčaní lekára. A možno už nemal toľko svalov, no stále to bol príťažlivý muž s tmavohnedými vlasmi a výraznými modrými očami, v ktorých lietali iskry vždy, keď sa tešil tak ako dnes. Nechcel mu kaziť radosť, vedel, že dni sa mu krátia, aj keď na to odmietal myslieť. Mal len tridsať rokov a nezaslúžil si taký trpký osud. Noah bol od neho o dva roky mladší, s vlasmi čiernymi ako uhoľ a pohľadom tvrdých sivých očí. V minulosti spolu naháňali ženy, boxovali v kluboch, stávkovali na dostihoch, súťažili po mori na šalupách, stále niečo vymýšľali a doberali si jeden druhého. So smiechom vstávali aj chodili spať až do osudného dňa, ktorý všetko zmenil. Najprv to bolo more a vlny, ktoré im pred siedmimi rokmi ukázali svoju silu, keď

prevrhli loď, na ktorej sa plavili ich rodičia. Ich telá nikdy nenašli. Joshua tak predčasne dospel, prevzal titul a zodpovednosť. No a potom tu bol deň, po ktorom Noah zatrpkol na svet a Francúzsko. Zrodila sa v ňom nenávisť, ktorá v jeho živote dovtedy nemala miesto.

„Keď som po tej nehode ležal na studenej zemi...“ prehovoril opäť Joshua.

„Po chladnokrvnom útoku, braček, menuj veci správne.“

„Nech to nazvem akokoľvek, výsledok toho dňa nezmením, tak sa prestaň obviňovať.“

„Ako sa to dá, keď som mal byť na tvojom mieste? Išiel si do Francúzska namiesto mňa! To ja som mal skončiť na... ach, nedokážem to ani dokončiť, toľko zlosti v sebe cítim!“ zdôraznil buchnutím päste do svojej hrude.

„Ale to by som ju nikdy nestretol,“ vrátil sa k veci Joshua.

„Ležal som na zemi, krvácal a necítil ani len kostičku v tele. Bolesť ustupovala, akoby nikdy žiadna nebola a ja som cítil, že prichádza koniec. Spomínal som na to, že ťa už nikdy nevidím a neporazím v žiadnej súťaži,“ žmurkol potmehúdsy na brata, „ale zároveň sa vo mne rozlievala nádej na opätovné stretnutie s rodičmi, no vtom som ju uvidel. Spočiatku som si myslel, že ku mne v krémových šatách so sýto medenými vlasmi beží anjel a ja som už na onom svete. V sluchách mi dunelo, ale jej hlas bol zreteľný, ba až rázny. Vydávala rozkazy ako samotný Napoleon a prsty mi tlačila na ranu v snahe zastaviť krvácanie, kým nepríde lekár. Dívala sa na mňa tými najkrajšími čokoládovými očami plnými obáv, až kým mi neklesli viečka. Po uzdravení, ak sa to tak dá nazvať, som sa chcel neznámej dáme poďakovať, preto som ju dal vyhľadať. Zistil som, že patrí k rodu jednej z najstarších a najuznávanejších rodín blízkych dvoru. Patrí k najvyššej šľachte, a predsa sa nebála uspiniť si šaty krvou cudzinca. Musíš uznať, že to by žena bez láskavého srdca neurobila. No a odvtedy jej dávam každý mesiac k dátumu toho dňa doručovať kyticu kvetov ako vďaku za svoj život.“

„Prečo si to nikdy nespomenul?“

„Pretože viem, čo sa odohráva v tvojom vnútri. Ten deň ťa zmenil a ja som ti nechcel jatriť rany viac, než ich už máš.“

„Pripúšťam, že môže mať charakter, ale názor som nezmenil.“

„To ani nežiadam, no o mesiac pricestuje a ja ťa prosím len o to, aby si sa správal tak, ako sa patrí. Napokon, to všetko je ešte len dohoda

o možných zásnubách. Nevezmeme sa hneď po jej príchode. Najprv ju chcem lepšie spoznať.“

„Moju slušnosť si musí zaslúžiť a radšej mi to dopovedz. Stále nechápem, ako došlo k uzavretiu tej barbarskej dohody.“

„Jednoducho. Dupočul som sa, že hľadá zrelého manžela a...“

„Starca?“

„Ty a tvoja priamosť.“ prevrátil Joshua očami.

„Cez sprostredkovateľa som dohodol v mojom mene stretnutie s jej bratom, ktorý ma okamžite odmietol, keď zistil môj vek. Naznačil, že jeho sestra je hrdá a nespútaná žena, ktorá sa nepodriadi žiadnemu mladému lordovi a už vôbec nie jeho fyzickým pudom.“

„Sexu,“ opäť ho opravil Noah. „Žiaden sex,“ opakovala mu myseľ, pričom nechápavo krútil hlavou.

„Údajne túži po slobode, ale pod rúškom ochrany statusu manželstva,“ pokračoval, akoby ho nebol prerušil. „Keď mu bol vysvetlený môj zdravotný stav, dlho nepremýšľal a dohoda bola na svete.“

„Dopekla, čo je to za čudnú rodinu?!“

„Každá má svoje tajomstvá. Možno sa ti napokon zapáči a vezmeš si ju namiesto mňa,“ podpichol ho Joshua.

„Brrrr, hrozná predstava! Na rozdiel od teba mi však hlava ešte slúži a vieš dobre, že sa nikdy neožením!“

„Kathy je preč a ty máš povinnosť voči rodu.“

„Nie, tú máš ty!“ odvrkol Noah a vstal. „Porúčam sa, braček, je čas na návštevu ďalšej krčmy.“

„Teraz? Je noc a práve si sa vrátil.“

„Dominik ma čaká vonku, prišiel som len na krátky rozhovor, aby som zistil, čo je na tých rečiach pravdy. Do rána by som sa umáral a oka nezažmúril, aj keď teraz to ľutujem, pretože už určite spať nebudem. Vzal si mi nádej, že to všetko bol len zlý žart.“

„Rád som ťa potešil.“

Nato mu Noah vystrúhal humornú poklonu, pri ktorej sa zapotácal a zmizol ako vždy, keď prišla reč na jeho niekdajšiu snúbenicu Kathleen Lokwoodovú.

„Ach, Zeus, raz sa z neho zbláznim,“ skonštatoval Joshua po tom, ako buchli dvere a on opäť osamel.

„Nebudem tu večne, no kým dýcham, spravím čo môžem, aby prekonal zatrpknutosť a vrátil sa ako muž, akým býval.“ Zeus mu odpovedal hlučným zavýtím a hlavu doposiaľ v pozore položil na huňatý perzský koberec.

„Súhlasím s tebou, nebude to ľahké.“

***

Rovnaká slovná búrka sa chystala odohrať aj na juhu francúzskeho pobrežia Lyonského zálivu v najstaršom meste Marseille. Na vrchole kopca La Garde, neďaleko majáka a kaplnky zasvätenej Panne Márii, sa týčilo sídlo rodu markíza de Montespan. Na kopci často prevládala rucha, pretože mnohí stroskotaní námorníci prichádzali do svätyne vzdať hold za záchranu svojho života a nikdy neobišli ani pána tohto domu. Jeho láskavosť bola známa široko-ďaleko. Pomocnú ruku podal každému, kto zaklopal na jeho dvere. Hladným naplnil žalúdky. Zblúdilcom dal mince na cestu a k chorým privolať lekára, ktorého si nemohli dovoliť. Vedel, že smrť si nevyberá a kosí v radoch šľachty takisto ako v radoch chudoby. Ľudia v Marseille dodnes tradujú zvesti svojich predkov z neslávne známeho roku 1720, keď v meste vypukol mor a vzal život viac ako stotisíc ľuďom, medzi inými aj jeho starým rodičom.

„Či kráľ, či zobrák, nesúďte podľa šiat, tie z nás nerobia ľudí, zato naše činy áno,“ hovorieval svojim deťom a v tomto duchu ich aj vychoval. Jeho dcéra Luna Castillon sa netrepežlivo prechádzala po pracovni s dohodou v rukách a nevedela, či sa hnevať, plakať, kričať, alebo všetko naraz, len čo uzrie svojho brata. Stále nemohla uveriť tomu, čo vykonal. Pred rokom sa zaprisahala, že jej slzy tiekli naposledy a už nikdy nedovolí, aby ju ovládli emócie. Dnes tomu nebude inak, preto aj keď mala vnútro roztrásené, snažila sa upokojiť. Pristúpila ku kozubu a zadávala sa na obraz svojich rodičov visiaci nad ním.

„Ach, papá, kiežby ste tu s mamou boli.“

Rodičia im zahynuli pri kráľovskom love, kde ich zasiahla nešťastne vystrelená guľka jedného z lovcov. Bolo to tesne pred jej uvedením do spoločnosti. Potom zdedila rodinný titul a prevzala starostlivosť o svojho nerozvážneho a večne problémového brata, ktorý práve vpadol do pracovne.

„No konečne si tu! Hľadám ťa celý deň!“ zvolala a rozhodila rukami.

„Nevedel som, že ti chýbam,“ odpovedal prekvapene a na líce jej vtisol hlučný bozk, pričom si rozviazal nákrčník a s povzdychom sa zvalil do najbližšieho kresla.

„Nemaj obavy, bol som si len zahrať karty s Giovannim. Prisahám, že tentoraz stála Štastena pri mne, no v poslednej chvíli som opäť prehral. Bolo to tesné, ale nabudúce...“ Nepokračoval, lebo videl, že je rozrušená a akousi listinou v ruke mu máva pred nosom.

„Áááá, čítala si dohodu. Vybavil som to excelentne, čo povieš?“

„Excelentne?! Máš snáď horúčku? Poverila som ťa jednou jednoduchou úlohou, André. Spomínaš si, ako znela?“

„No... v tejto chvíli asi nie, ale viem, že som to vybavil k spokojnosti.“

„Naozaj? Tak ako je možné, že som ťa žiadala, aby si našiel muža, ktorý má dospelé deti, preto nebude očakávať dediča, a namiesto toho si mi dohodol sobáš s mladým anglickým lordom, dokonca markízom?“

„Ehmmm... dočerta, pre niečo som ho vybral. Vydrž chvíľu...“ oponoval, pričom si šúchal spánky v snahe rozpamätať sa.

„Vieš veľmi dobre, prečo je to také dôležité!“

„Áááá, no samozrejme, už to mám!“ zvolal naradostene. „Ten markíz nemôže mať deti, takže máš po starostiach.“

„Áno? A to vieš odkiaľ? Povedal ti to a ty si mu naivne uveril, alebo si ho snáď sám prehliadol za prítomnosti lekára?“

„Nie, nie... ten muž je naozaj chorý. Teda presnejšie pripútaný o kreslo po akejsi nehode, a tak si svoje povinnosti ako manžel určite nedokáže plniť. A povedzme si úprimne, keby si sa vydala hoci aj za starca, skôr či neskôr by plnenie povinností požadoval alebo sa o to aspoň pokúšal.“ Nato vstal a silno ju objal. „Už sa toľko nehnevaj. Nevidíš, v akom som stave? Zľutuj sa, sestrička.“

„Vidím a zjavne je šťastie, že tvoje opuchnuté oči nevedia rozprávať.“

„Správne, toľko nemravností by tvoje nevinné ušká nezniesli.“

Luna pri zmienke o nevinosti zosmutnela. Vnútro jej zaplavila ďalšia vlna zlosti a spomienky na deň, kedy sa jej ilúzie rozsypali. Už dávno vyrástla z rozprávok o čestných mužoch. Priskoro dospela a pochopila, že žena sa musí mať v tomto svete na pozore. André si všimol jej neprítomný výraz, keď od nej odstúpil a ospravedlnil sa, poznajúc jej trápenie, načo ich vyrušilo klopanie.

„Vstúpte!“ zvolala a dnu vošla slúžka s kyticou ruží.

„Práve prišiel lekár, mademoiselle, a tiež nová kytica. Kam si ju želáte umiestniť?“

Luna sa nemusela pýtať, od koho kvety sú, pretože to vedela. Po tom, ako pred rokom rýchlo reagovala s pomocou pre neznámeho muža, jej po uzdravení poslal kyticu s prvým a jediným odkazom.

Drahá neznáma,

nebuť Vás, vzduch tejto zeme by už nevychádzal z mojich pľúc, preto, prosím, prijmite ako poďakovanie tieto i nasledujúce kvety, ktoré vám budem posielat', kým budem žiť.

J. S.

A tak jej začali chodiť domov rôzne kytice, a hoci sa u kvetinára, od ktorého pochádzali, snažila zistiť, komu iniciály J. S. patria, nepodarilo sa jej to. Dokonca sa nedal ani podplatiť. Mužovi chcela odpísať, poďakovať sa a zároveň ho ubezpečiť, že by tak konal určite každý, no napokon svoje márne úsilie vzdala a každý mesiac si vychutnávala nové vône.

„Odneste ich do mojej izby a lekárovi odkážte to, čo naposledy.“ Slúžka prikývla, zvrtila sa a v tichosti odišla.

„Stále ti chodia kvety? To je zvláštne.“

„Chcel si povedať milé a hovoríš to, akoby si tu posledné mesiace nebol a na vlastné oči ich nevidel.“

„Máš pravdu, ale čo ten lekár? Ak nie si spokojná, nájdeme iného.“

„Skutočne? V takej chúlостivej záležitosti? Napokon, lieči ma už od mala. Dôverujem mu, no po každom vyšetrení príde rovnaký záver: „*Váš stav sa nezmenil.*“ Už mám toho dosť. Nebudem v tom pokračovať. Z tých bylínok, ktorými ma kŕmi, mi je zle skoro každý deň. Akoby ma trávili a nie liečili. Je čas prijať pravdu takú, aká je. Už si nenechám jatriť rany.“

„Dobre, dobre, len sa nerozčuľuj,“ chlácholil ju André. „V novej krajine začneme odznova.“

„Znamená to, že si sa s mojím rozhodnutím konečne zmieril?“

„Nedala si mi ma výber.“

„Aspoň že podmienku nájsť mi manžela mimo Francúzska sa ti podarilo splniť.“

„Sľubujem, že na všetko zlé onedlho zabudneš, ale povedz mi úprimne. Nebude ti rodisko chýbať?“

„A tebe?“

„Vieš, že ja pôjdem vždy tam, kde si ty. Nikoho okrem teba nemám. Si ako prístav pre moju loď. Aj keď sa túlam, vždy priplávam domov.“

„Mal si sa dať na básnickú dráhu, ale áno, bude mi to tu chýbať. Nie samotné Francúzsko, ani prehnaný prepych dvora či faloš našej vrstvy, ale toto tu,“ ukázala rukami okolo seba.

„Zdedila si sídla po celom Francúzsku a najviac zbožňuješ to v malom Marseille? Prečo?“

„Hanba, že sa vôbec pýtaš!“ odpovedala a pristúpila k veľkému francúzskemu oknu, ktoré otvorila. Vyšla na záhradu a zastala až na samom konci dreveného oplotenia. André ju mlčky nasledoval, a hoci fúkal studený vietor a strapatil jej medené vlasy, Luna sa nechala unášať jeho vírom a rozprestrela ruky ako motýľ chystajúci sa vzlietnuť. Potom sa usmiala a vystrela ruku smerom k ovíjavým rastlinám rodiacim hrozno.

„Viniče, okolo ktorých sme sa naháňali. Služky nás vždy hrešili, keď sme rozšliapali popadané hrozno, pretože zmiešané s hlinou sa už nedalo použiť. A tam?“ Pohla rukou iným smerom. „Dom u Gardiho, kde ma papá učil hrať drevené kolky a vedľa rieka Rhôna, kde sme hádzali žabky. A vidíš oproti? Dom kováča Ricarda Pastis, ktorý sa snažil vyrobiť ten najlepšie anízový alkohol.“

„Spomínam si, že ten blázon ho chcel pomenovať rovno po sebe, ale než tak stihol urobiť, prepil sa. No človek nikdy nevie. Možno raz jeho meno preslávia potomkovia.“

„Bol to čudný, ale milý starší pán. Raz som bola veľmi smädná, ale hanbila som sa požiadať o limonádu, a kým s ním papá preberal podkutie koní, zbehla som do jeho domu a napila sa sama.“

„Tvoju prvú skúsenosť s alkoholom mi ani nepripomínaj, skoro si sa vtedy otráвила!“ doplnil ju André.

„Úbohý Ricard, tak horlivo sa ospravedlňoval, hoci to bol môj omyl a on zaň nemohol.“

„Mala si šťastie, že to tak rozriedil a alkohol nebol silný.“

„Ricardova žena mi vtedy celý mesiac varila a nosila bouillabaisse. Tej rybacej polievky som sa nevedela dojesť. Päť druhov rýb, variacích sa niekoľko dní, k tomu cibuľa, cesnak, zemiaky a korenie. Vďaka nej je

to dnes najvychýrenejšia marseillská špecialita, aj keď recept sa mení od rodiny k rodine. Reštaurácie sa dodnes hádajú, ktorá z verzii má najbližšie k tej pôvodnej.“

„Alebo pamätáš, keď som išiel do Arles na býčí zápas a teba so mnou nepustili?“

„Ach, áno, ukryla som sa v úložnom priestore tvojho koča a skoro sa zadusila.“

„Bola si poriadny čert.“

„Prečo bola, braček?“ odpovedala a hrajúc urazenú našpúlila pery, ako keď bola malá, na čom sa obaja schuti zasmiali.

„Chýbajú mi prechádzky s mamou po strmých kľukatých uličkách Le Panier, kde hrajú domy všetkou pestrosťou farieb,“ pokračovala. „Nie nadarmo tú štvrť prezývajú srdcom Marseille. Tak už chápeš, prečo tento kraj milujem? Ako by mi nemohol chýbať, keď tu mám toľko krásnych spomienok? A predsa odtiaľto musím odísť. Ach, André, čo mi ten zlý človek ešte vezme? Nestačí, že mu každú noc patria moje nočné mory? Dokedy ešte?!“

„Tššššš, upokoj sa,“ tšil ju brat a objal ju okolo pliec, ktoré palcom nežne súchal, akoby tým gestom mohol sňať celé bremeno jej trápenia.

„Kiežby som vtedy prišiel skôr! Dnes by už nežil.“

„A ty by si skončil vo väzení! To nie. Je dobre, že si bol preč. Nechcela by som ťa mať na svedomí, ale teším sa, že si sa rozhodol odísť so mnou. Tvoji priatelia, ako ich nazývaš, ti tu na dobrej povesti nepridali. O vašich kúskoch bude rozprávať ešte mnoho generácií. A napokon, možno sa v Anglicku oženiš aj ty.“

„Über, sestrička, jedna svadba v tomto roku bude až-až. Nekarhaj ma ako mama a dopraj mi slobody, než skočím do jamy leva. A teraz pod dnu, je zima a celá sa trasieš.“

Luna mlčky poslúchla a kráčala späť do domu, vediac, že sa netrasie od zimy. Netušila kto, ani čo všetko ju v Anglicku čaká, ale vedela, že nepríde nič horšie než to, čo už prežila. A napokon je tu André, brat, ktorý stojí vždy po jej boku. Naposledy sa obzrela na mesto pod kopcom a masívne opevnenia týčiace sa pri vstupe do starého prístavu. Na jednej strane Saint-Jean a oproti Saint Nicolas. Pevnosti, ktoré mali slúžiť na ochranu mesta, a predsa ich delá smerovali do jeho vnútra na udržanie kontroly mešťanov a nie voči nepriateľom plaviacim sa po mori. Vo svojom

vnútri to cítila obdobne. Jej obrana zlyhala a nepriateľ striehol zvnútra jej rodiska a nedal jej na výber, než vydať sa do rúk cudzej zeme a veriť vo svoju záchranu.

— 1. kapitola —

„O mesiac odchádzaš do Anglicka?! A budeš sa vydávať?! Je do tretice ešte niečo, čím by si ma chcela potešiť?!“ pýtal sa ironicky šokovaný Louis Alfonse Dornay, markíz z Tarentu.

„Nie, myslela som, že toto bohato postačí.“

Louis, ktorý bol Luniným dobrým priateľom, nemohol uveriť tomu, čo práve počul. Keď mu poslala správu, v ktorej ho žiadala o rozhovor, dúfal v iný výsledok. Nazdával sa, že si rozmyslela jeho niekdajšiu žiadosť o ruku, ktorú vyslovil, keď jej zahynuli rodičia. Odmietla ho vtedy so slovami, že ho má priveľmi rada, aby s ním zdieľala život ako s manželom, a teraz toto? Ničomu nerozumel, a tak sa zmätený usadil do kresla v salóne domu v Marseille, po chvíli opäť vstal a po ďalšej sa zasa usadil. Cítil sa ako zviera uväznené v priestore malej klietky a Luna mu dávala čas, než opäť prehovorí. Ich rodičia si boli blízki a navštevovali sa, odkedy si pamätala. Spočiatku jej Louis ako mladý výrastok robieval zle, čím si automaticky znepriatelil jej brata a každá návšteva končila bitkou mládencov. Keď však dospela v dámu a on v džentlmena, vytvorilo sa medzi nimi iné puto a náklonnosť a po Andrému sa stal jej druhou veľkou oporou. Ich rodičia im dokonca dohadovali manželstvo, ale napokon z toho zišlo. Luna však tušila, že nikdy tajne neprestal dúfať, že si raz získa jej srdce a ona zmení svoj názor. No ona mu to nemohla urobiť. Aj keby chcela. Zaslúži si neves-

tu, ktorá nie je poznačená. Luna vo Francúzsku nemala veľa skutočných priateľiek. Závisť v jej kruhoch robila svoje, aj keď sa nikdy nad nikoho nepovyšovala. Mnohé z debutantiek sa však počas roka vydali a medzi nimi aj Louisova sestra, jej priateľka Rebecca. Odsťahovala sa a bola už aj v požehnanom stave. Čas na návštevy či zábavu nezostal a Luna to plne chápala. Prežívala šťastné obdobie. Také, ktoré ona nikdy nezažije.

„Nemôžem tomu uveriť! Kedy si mi to chcela oznámiť?“ pokračoval Louis.

„Oznamujem ti to teraz. Vedela som, že by si ma prehovárал zostať.“

„No to si teda píš, že áno! Odmietla si ma a teraz si berieš úplne neznámeho muža a ešte k tomu utekáš z vlastnej krajiny?! Prečo? Čo sa to s tebou deje? Od svojho uvedenia do spoločnosti sa správaš zvláštne. Myslel som, že sme priatelia, ale ty len mlčíš.“

O tej noci mu Luna nikdy nepovedala. Mala čo robiť, aby zastavila Andrého pred vyzvaním na súboj, v ktorom by riskoval život. Nechcela si ani len predstaviť, čo by spravil Louis, ktorý bol prchkejší než zápalná šnúra. Už ako chlapec sa do všetkého vrhal odhodlane, bez premýšľania, a nebolo by to inak ani teraz. Nevedomosť bola v tomto prípade tou lepšou voľbou, aby ho ochránila.

Bol to elegantný, vždy usmiaty muž s blond vlasmi a šibalskými hnedými očami. Pre svoju vysokú postavu však pôsobil trochu prichudo. *Určite by mi bol dobrým manželom*, uvažovala neraz. Dokonca dovolila, aby jej ukradol prvý bozk, a hoci nebol nepríjemný, tušila, že v ňom niečo chýba. Skrátka jej bol blízky, no iným spôsobom, než by si prial.

„Keď nastane ten pravý čas, tvoje srdce to spozná,“ hovorievala jej mama.

Keď sa Louis pokúsil o druhý bozk, uštedrila mu zaucho, po ktorom skončil v kríku jedovatého brečtana. Istý čas s ňou neprehovoril, no lístky rastliny, o ktoré sa poobtieral, než sa z nej vyslobodil, zabrali na vyrážky, ktorými trpel v tvári ako mladík. Neskôr sa na tom obaja dobre zabávali, a ako rástli, jeho city rástli s ním. Po tom, čo prežila, by mu však nebola dobrou manželkou. Mužský dotyk ju desil tak ako čierna tma noci.

„Vidíš? Presne o tomto hovorím,“ pokračoval, keď neodpovedala.

„Nič mi nie je,“ zaklamala. „A utíš sa, André je v pracovni.“

„Zdá sa, že je tu častejšie, než u seba doma.“

„Túto vašu smiešnu rivalitu nikdy nepochopím.“

„Neznesie pri tebe nikoho, len seba.“

„Potom ste zjavne rovnakí a dobre vieš, že ma len chráni. To je úloha milujúcich bratov. A Anglicko nie je tak ďaleko, aby si ma nemohol navštíviť. Vzdialenosťou sa nič nekončí.“

„Ale mnohé mení. Už vidím, ako ma tvoj anglický manžel víta u seba doma.“

„Nezačínaj zasa! Mám kopec starostí aj bez toho.“

„V poriadku, mlčím a odpustím ti zanedbávanie nášho priateľstva, pokiaľ mi niečo sľúbiš.“

***

Luna mala pocit, že ten mesiac ubehol akosi prirýchlo. Hneď po rozhovoroch s Andrém a Louisom dala vypracovať správu k zabezpečeniu majetkov a služobníctvu prikázala zbaliť len najzákladnejšie veci s tým, že zvyšok budú zasielať postupne podľa toho, ako sa dohoda budúceho manželstva vyvinie. Po neodkladných povinnostiach strávila zvyšné dni prechádzkami s Louisom po okolitých miestach tak, ako mu sľúbila, z čoho jej brat nebol nadšený.

„Nesúhlasím s tým!“

„Nepýtam si povolenie!“

Vedel, že s Lunou v hádkach nevyhrá. Po tej noci, ktorú zažila, ju chránil a strážil ešte viac než doposiaľ a ona mu to nemohla zazlievať. Bez jeho pomoci by sa nebola postavila opäť na nohy, silnejšia ako kedkoľvek predtým.

S Louisom teda spoločne navštívili Konštantínove kúpele v Arles, známe mesto fontán Aix-en-Provence, kde promenády lemovali vysoké platany a Rímske divadlo v Orange, ktorého chodby boli vyrazené priamo do skál svahu kopca, na ktorom stálo. Počas francúzskej revolúcie slúžilo ako väzenie, no dnes sa mu postupne vracala jeho zašlá sláva.

***

Anglicko bolo od Francúzska vzdialené po mori sotva tristo míľ, a tak cesta loďou netrvala dlho. Vietor im prial a nezastihla ich ani žiadna búrka. Všetko prebiehalo v duchu pokoja, aj keď André by s tým nesúhlasil. Morská choroba ho pripútala na lôžko a všetko, čo zjedol, hneď vyvrátil, preto bol nútený užiť laudanum, ktoré mu zabezpečilo, že zvyšok cesty prespal. Lune tak vyplňal čas kapitán, ktorý ako zistila, bol mimoriadne sčítaný a nepovažoval ženy za menejcenné. Viedli zaujímavé rozhovory o situácii v krajine, ale aj o umení a jeho kajutu zdobil obraz nejedného známeho maliara. Inokedy ju zabával príbehmi, ktoré na mori sám zažil alebo spolu hrali šach. Po celý čas bola uvoľnená, až kým večer nevstúpil do kajuty prvý dôstojník a neoznámil, že práve dostali povolenie zakotviť. Kapitán sa ospravedlnil a vyšiel za ním, aby pripravil všetko potrebné na nadchádzajúce vylodenie. Bol obed ďalšieho dňa, keď ich loď po rieke Temža pomaly vplávala do londýnskeho prístavu. Luna stála na palube a sledovala malého chlapca, ako pomáha staršiemu mužovi, zjavne otcovi, ktorý hádzal laná uchytené o betónové kvádre na loď a námorníci ich začali obmotávať okolo rohátok. Slučka sa sťahovala a ona mala pocit, že ju namiesto o háky uväzujú priamo na jej krk. Vtedy sa k nej konečne pripojil André a spoločne vystúpili lávkou z lode na zem, po ktorej nikdy predtým nekráčala.

Koč markíza z Montagu ich čakal na presne dohodnutom mieste, rovno oproti prístavu, a oni nastúpili. Luna mala pocit, že si tentoraz s bratom vymenili roly. Kým na lodi sťahovalo žalúdok jemu, v koči sa to dialo jej. Vtedy ju chytil za ruku, žmurkol, a hoci nič nepovedal, jeho oči prezrádzali, že je tu s ňou, a tak sa nemá čoho obávať. Markíz nevedel, že nepricestuje sama, a tak dostal kočiš pokyn odviezť ju rovno do domu svojho pána. Tam ju už mala čakať staršia dáma, ktorú jej markíz zabezpečil ako gardedámu. Kočiša však cestou požiadala, aby ich vysadil na adrese v Park Lane, ktorú mala napísanú na lístočku, s tým, že do domu markíza príde neskôr sama. Staršieho muža zaliali kropaje potu z nezvyčajnej žiadosti dámy a nespĺnenia príkazu svojho pána. Jej rázny povel ho však utvrdil v tom, že sa s ňou nemá hádať, a tak dvojicu vysadil a odišiel.

V Londýne nebolo veľa hotelov a tých pár bývalo vždy plne obsadených, preto návštevníci mesta využívali neraz služby prenájmu v súkromných domoch. Pani Grosvenorová, staršia buclatá vdova, už stála na schodíčkoch pred hlavným vchodom a vítala svojich hostí. Teda konkrétne Andrého

Castillon, baróna z Valois, ktorý sa u nej mal zdržať, kým sa nerozhliadne po vlastnom mestskom dome. O chvíľu už za ňou kráčala Luna aj s bratom na poschodie. Izba síce nebola prepychová, ako mával André doma vo Francúzsku, ale zato čistá a útulná. Stála v nej veľká manželská posteľ, vedľa vysoké zrkadlo, komoda, skriňa, pod oknom písací stôl s potrebami a v strede mierne vychodený modrý koberec. Pani Grosvenorová odtiahla ťažké závesy, odovzdala kľúče a odišla pripraviť jedlo. André ju však nasledoval, pretože bol hladný ako vlk. Luna sa medzitým opláchla a prezliekla, s čím jej pomohla dcéra pani domácej. Po hodine sa André vrátil, aby vzal sestru na obed, keď mu slová zamreli na perách. Stála pred zrkadlom, v ktorého odraze sa jasne črtala krása jej vysokej, štíhlej a predsa miestami správne zaoblenej postavy.

„Téééda, netušil som, že chceš spraviť dojem.“

„Nejako začať musím. S budúcim manželom chcem predsa vychádzať,“ odpovedala hneď, ako dobojovala so sponkami klobúka, ktorý si nasadila na hlavu a vzápätí sa otočila.

„Čo povieš?“ opýtala sa a rozhodila rukami.

„To vážne? Mám hodnotiť sestru?“

„Samozrejme, si predsa chlap.“

„Dobre, poviem to jednou vetou. Dospela si prirýchlo.“

„Dokopy to boli dve vety a stále si neodpovedal.“

„Si neústupná, no keby si nebola mojou sestrou, nepustím ťa v Anglicku z očí. Vlastne ani z domu.“

„Merci, braček,“ poďakovala. „Tvoje preháňanie ma vždy rozveselí.“

„Ale počkať, niečo je inak!“ zadíval sa André a prižmúril oči.

„To ti trvalo.“

„Preboha, čo si si to spravila s vlasmi?!“

„Hovorí sa tomu nožnice a vynašli ich už v starovekom Egypte.“

„Veľmi vtipné, ale kde ich máš?“

„Nožnice?“

„Vlasy, doparoma!“

„No predsa na hlave, ty blázon,“ smiala sa Luna. „Blíži sa teplé obdobie a vydržať v tom čase pálavu hustých dlhých vlasov je na nevydržanie. Napokon, nemusím byť ako každá anglická slečinka.“

„To u teba nehrozí. Si Francúzka každým pórom tela, no prekvapení som z opačného dôvodu. Výzor doposiaľ dievčenský je definitívne preč